

POVEȘTI ILUSTRATE

DORU ȘI LUMINILE DIN TRAMVAI

O călătorie blândă despre teamă și curaj

Bine ai venit în Lumea lui Norișor

În Lumea lui Norișor, un cântecel poate deschide o poveste, iar o poveste poate deveni un început de conversație. Creăm cărți, cântece și activități în limba română pentru copiii care descoperă lumea și pentru adulții care îi însoțesc. Ne dorim să aducem împreună joaca, curiozitatea și timpul petrecut cu drag unii lângă alții.

Personajele noastre învață prin întâmplări apropiate de viața copiilor: cer ajutor, își spun emoțiile, încearcă din nou, împart și au grijă de locurile în care trăiesc. Nu sunt perfecte și nu găsesc toate răspunsurile de la început. Tocmai de aceea ne pot ține companie atunci când ceva este nou, greu sau minunat.

Această carte pornește de la unul dintre videoclipurile lui Norișor și îi continuă aventura în ritmul lecturii. Priviți ilustrațiile, opriți-vă unde apare o întrebare și lăsați copilul să spună ce observă. Povestea se poate citi dintr-odată sau în mai multe seri. Nu există grabă: scopul nostru este să construim amintiri calde și să lăsăm loc fiecărei voci.

POVESTEA · 1 / 25

O vizită care se termină

Doru petrecuse după-amiaza la bunica. Frământase aluat cu șorțul lui verde și ascultase povești, iar acum își îmbrăca hanoracul de aceeași culoare. Pe fereastră, cerul începea să se facă albastru închis.

Ursoaica Dora îl aștepta lângă ușă, în haina turcoaz. Într-un coșuleț pusese pâinea și un borcănel cu miere pentru acasă.

- Nu vreau să plecăm pe întuneric, spuse Doru.

Mama îi luă lăbuța. Nu se grăbiră să-l convingă: mai întâi îl ascultă.

POVESTEA · 2 / 25

Ce îl neliniștește pe Doru

Doru se uită către stradă. Ziua recunoștea fiecare poartă, dar seara copacii păreau mai înalți, iar ferestrele luminau ca niște ochi.

- Dacă nu mai găsim casa? întrebă el.

Dora îi arătă indicatorul stației de la capătul aleii. Aveau să ia tramvaiul pe care îl cunoșteau, să coboare la același loc și să meargă împreună până acasă.

Doru ascultă planul, fără să se simtă încă foarte curajos. Totuși, faptul că știa ce urmează îl ajuta să facă primul pas.

POVESTEA · 3 / 25

Bunica le luminează pragul

Bunica aprinse felinarul de la ușă și îi îmbrățișă. Îi spuse lui Doru că poate suna după ce ajung acasă; ar fi bucuroasă să afle cum a fost călătoria.

Ursulețul strânse lăbuța mamei. În spate rămânea lumina caldă a casei, iar în față se aprindea un felinar al străzii.

- Nu trebuie să-mi placă întunericul chiar acum, nu-i așa?

- Nu, răspunse Dora. Putem descoperi seara încet, fără să ne ascundem îngrijorarea.

Doru îi făcu bunicii cu mâna și porni spre stație.

POVESTEA · 4 / 25

Umbra cu urechi lungi

Pe trotuar, o umbră mare se întinse în fața lor. Doru se opri. Avea două urechi ascuțite și părea că le taie drumul.

Dora nu îl trase înainte. Îi arătă lumina felinarului și propriile lor siluete de pe pavaj. Când ursulețul ridică lăbuța, și umbra ridică o lăbuță.

Doru încercă din nou. Umbra îl urmă fără să se apropie.

- E a mea, spuse el, uimit.

Mai făcu doi pași. Umbra se micșoră, iar el înțelese că o formă necunoscută poate avea o explicație simplă.

POVESTEA · 5 / 25

Banca din stație

Stația avea un acoperiș transparent și o bancă de lemn. Dora puse coșul lângă ea, iar Doru se așeză cu lăbuțele pe genunchi. Pe panou apărea traseul tramvaiului.

Mama îi arătă stația bunicii și pe cea de lângă casa lor. Între ele erau patru opriri.

Doru urmări linia cu degetul. Nu trebuia să țină minte întreg orașul: putea urmări câteva locuri cunoscute.

Din depărtare se auzi un clopoțel. Pe șine se apropiau două lumini, liniștite și rotunde.

POVESTEA · 6 / 25

Cocoșul de la volan

Tramvaiul crem și verde opri lângă peron. La comenzi era cocoșul Radu, cu o șapcă bleumarin și o vestă vișinie. Le zâmbi după ce deschise ușile.

- Bună seara! Avem locuri lângă geam.

Dora urcă prima și îl ajută pe Doru să pășească. Ursulețul simți căldura dinăuntru și mirosul curat al băncilor de lemn.

Radu așteptă până când amândoi se așezară. Apoi sună clopoțelul și închise ușile. Doru se uită la mama: începutul fusese mai ușor decât își imaginase.

POVESTEA · 7 / 25

Geamul devine oglindă

Afară era deja mai întunecat decât în tramvai. Doru vedea casele, dar și propria față în geam. Pentru o clipă crezu că un alt ursuleț călătorește pe dinafară.

Își apropie boticul și celălalt făcu la fel. Dora zâmbi și îi explică pe scurt cum lumina dinăuntru îl ajută să-și vadă reflexia.

Doru îi făcu semn ursulețului din geam.

- Mergem la aceeași casă, îi șopti.

Gluma îl făcu să râdă. Geamul, care îi păruse ciudat, devenise un loc de joacă liniștit.

POVESTEA · 8 / 25

Prima lumină

După primul viraj, Doru observă o lumină galbenă la brutărie. O recunoscu după copertina cu dungi și după raftul de lângă fereastră.

- Una! spuse el.

Dora îl întrebă dacă vrea să numere câteva lumini până la cinci. Doru acceptă, dar hotărî să le aleagă pe cele care îi amintesc de un loc.

Brutăria era prima. Dimineața cumpăraseră de acolo chifle, iar înăuntru mai lucra cineva. Orașul nu dispăruse odată cu soarele; doar își arăta altfel ferestrele și acoperișurile.

POVESTEA · 9 / 25

Două felinare la pod

Tramvaiul trecu pe lângă podul de piatră. Două felinare se oglindeau în apa de dedesubt, lăsând dâre aurii care tremurau la fiecare undă.

Doru număra unul, apoi îl observă pe celălalt.

- Două și trei. Dar cele din apă se numără din nou?

Dora îl lăsă să privească. Când o frunză tulbură oglinda apei, lumina se desfăcu în bucățele.

- Sunt tot ale felinarelor, hotărî el.

Îi plăcu să descopere singur răspunsul. Păstră pentru următoarea oprire numerele patru și cinci.

POVESTEA · 10 / 25

O oprire obișnuită

Tramvaiul încetini și rămase nemișcat lângă o stație. Doru strânse imediat mâna mamei.

- De ce nu mai mergem?

Dora îi arătă ușa deschisă. O vulpe în vârstă tocmai urca, sprijinindu-se de bară. Radu aștepta să se așeze înainte de a porni.

Ursulețul își lăsă umerii în jos. Oprirea nu însemna că se stricase ceva. Făcea parte din drum și îi ajuta pe ceilalți să călătorească în siguranță. Îi făcu vulpii un mic semn de bun venit.

POVESTEA · 11 / 25

Coșul de lângă bancă

Când tramvaiul porni, coșul Dorei se clătină ușor. Doru îl prinse de toartă, iar mama îl așeză mai bine între picioarele ei. Borcănelul cu miere rămase învelit în prosop.

- Pot să te ajut și eu cu ceva? întrebă ursulețul.

- Poți să ții harta pe genunchi și să-mi spui când recunoști biblioteca.

Doru luă pliantul. Faptul că avea un lucru de făcut îl ajuta să privească în jur cu atenție. Acum nu mai aștepta doar să se termine călătoria: participa la ea.

POVESTEA · 12 / 25

Fereastra bibliotecii

Biblioteca apăru după colț, cu perdelele albastre și o lampă rotundă aprinsă. Doru o recunoscu după afișul mare cu o carte deschisă.

- Patru! Și aceasta este biblioteca!

Dora îl felicită pentru observație. Ursulețul arătă pe hartă oprirea următoare, apoi se uită din nou afară.

În geam se vedeau rafturi și o pisică așezând cărți într-un coș. Doru se întrebă dacă și poveștile aveau o oră de culcare. Mama spuse că unele abia atunci sunt deschise, în casele în care copiii se pregătesc de somn.

POVESTEA · 13 / 25

Lumina a cincea

La etajul unei case se aprinse o fereastră mică. Înăuntru, o familie de iepuri așeza farfurii pe masă. Doru ridică cinci degete.

- Cinci lumini. Am reușit!

Dora îl întrebă care îi plăcuse cel mai mult. Ursulețul se gândi la apa de sub pod și la biblioteca liniștită. Nu alese imediat.

Își dădu seama că nu fusese o întrecere. Număratul îl ajutase să descopere oameni și locuri dincolo de ferestre. Putea să se oprească la cinci și să continue să privească, fără să piardă nimic.

POVESTEA · 14 / 25

Un zgomot sub roți

La o intersecție, șinele scoaseră un sunet mai ascuțit. Doru tresări și se lipi de mama. Dora îi lăsă timp să se liniștească, apoi îi arătă curba drumului.

Radu anunță cu voce calmă că tramvaiul trece printr-un viraj. Zgomotul se schimbă din nou în huruitul obișnuit.

Doru ascultă câteva clipe.

- M-a speriat fiindcă nu știam ce este, spuse el.

Mama îi strânse lăbuța. Putea să întrebe și atunci când un sunet îi părea prea mare. Nu trebuia să ghicească singur toate răspunsurile.

POVESTEA · 15 / 25

Pauza de lângă mama

După atâtea descoperiri, Doru simți că e obosit. Nu mai voia să numere și nici să urmărească harta. Își sprijini capul de brațul Dorei.

Mama îi făcu loc, fără să-i ceară să mai fie curajos puțin. Priviră împreună luminile care alunecau peste geam.

Tramvaiul continua să meargă și când ei stăteau în liniște. Doru ascultă roțile, apoi respirația liniștită a mamei. Avea voie să ia o pauză în mijlocul aventurii. Asta nu ștergea niciunul dintre pașii pe care îi făcuse deja.

POVESTEA · 16 / 25

Un soare mic

Geamul de lângă Doru se aburise puțin. Ursulețul ridică un deget și desenă un cerc. Adăugă câteva raze și un zâmbet.

- Am adus un soare pentru seară, spuse el.

Dora privi desenul. Prin cerc se vedea acum o bucățică mai limpede din stradă. Soarele nu lumina cu adevărat, dar îi amintea ursulețului de dimineață și de lucrurile pe care le cunoștea.

Doru făcu razele mai scurte, ca să nu acopere tot geamul. Voia să poată vedea și orașul de dincolo de desen.

POVESTEA · 17 / 25

Clopoțelul lui Radu

În oglinda din față, Radu observă soarele desenat și zâmbi. Când tramvaiul opri la următoarea stație, îi spuse ursulețului că geamul pare pregătit pentru o zi senină.

Doru îi zâmbi înapoi. Radu atinse clopoțelul pentru plecare, iar sunetul umplu vagonul fără să-l sperie.

Acum ursulețul îi cunoștea rostul: anunța pornirea și făcea parte din călătorie.

Doru nu se simțea mare și neînfricat. Se simțea mic, în siguranță și din ce în ce mai curios. Pentru seara aceea era de ajuns.

POVESTEA · 18 / 25

Când nu recunoști un colț

Pe lângă parc, o stradă era luminată altfel decât de obicei. Un magazin își stinsese firma, iar copacii ascundeau poarta pe care Doru o știa.

Ursulețul privi harta și se încruntă.

- Aici nu mai cunosc locul.

Dora îi arătă gardul cu cercuri de fier. Dincolo de el era același parc în care se jucaseră săptămâna trecută.

Doru găsi apoi fântâna. Un singur lucru cunoscut îl ajutase să recunoască întregul loc. Nu trebuia să fie totul la fel ca ziua.

POVESTEA · 19 / 25

Ultima stație se apropie

Dora împături harta și îi spuse lui Doru că urmează oprirea lor. Mai întâi își strânseră lucrurile: coșul, pliantul și șapca ursulețului, care alunecase lângă bancă.

Doru ar fi vrut să meargă imediat la ușă, dar mama îl rugă să aștepte încetinirea tramvaiului. Apoi se ridicară împreună, ținând bara de sprijin.

Radu anunță stația. Dincolo de geam apăru felinarul rotund de lângă casa lor. Doru îl recunoscu înainte ca tramvaiul să se oprească de tot și îl arătă bucuros mamei.

POVESTEA · 20 / 25

Coborâm fără grabă

Ușa se deschise, iar Dora coborî pe peron și îi întinse lăbuța. Doru păși cu grijă și se întoarse spre Radu.

- Mulțumesc pentru drum!

Cocoșul îi răspunse cu un semn scurt și așteptă să se îndepărteze de margine. Tramvaiul porni apoi către următoarea stație.

Doru îi urmări luminile până la colț. Înăuntru rămăsese soarele lui mic, desenat pe geam. Poate avea să-i facă să zâmbească și pe alți călători, până când aburul se ștergea singur.

POVESTEA · 21 / 25

Felinarul de acasă

De la stație până la poartă erau câțiva pași. Doru îi făcu ținând mama de mână, dar de data aceasta se uită și la cer. Printre acoperișuri apăruse o stea.

Felinarul de la poartă lumina cheia din lăbuța Dorei. Înăuntru îi aștepta mirosul de lemn și păturica de pe fotoliu.

- Am găsit casa, spuse Doru.

- Am urmat drumul împreună, răspunse mama.

Ursulețul își scoase hanoracul verde și îl puse în cuier. Același întuneric pe care îl privise cu teamă rămăsese acum dincolo de fereastra casei.

POVESTEA · 22 / 25

Pâine și miere

Dora spălă lăbuțele ursulețului și puse pe masă pâinea de la bunica. Întinse un strat subțire de miere, iar Doru aduse două farfurioare.

Mâncară încet, povestind despre luminile alese. Doru își aminti zgomotul din curbă și umbra cu urechi lungi. Acum putea vorbi despre ele fără să-i bată inima la fel de tare.

Mama nu îi spuse că nu avusese de ce să se teamă. Îi mulțumi că îi povestise. Frica fusese adevărată, iar ajutorul primise loc tocmai pentru că el o spusese cu voce tare.

POVESTEA · 23 / 25

Telefonul pentru bunica

După gustare, Doru o sună pe bunica. Îi spuse că ajunseseră bine și că în oraș găsise cinci lumini, un ursuleț în geam și un soare făcut din abur.

Bunica îl ascultă până la capăt.

- Și ți-a mai fost teamă? întrebă ea.

- Da, uneori. Dar am întrebat-o pe mama.

Bunica îi ură noapte bună. Doru puse telefonul pe masă și se simți mulțumit de răspunsul lui. Nu trebuia să schimbe povestea ca să pară mai curajos în fața cuiva drag.

POVESTEA · 24 / 25

Soarele de pe hârtie

Înainte de culcare, Doru desenă tramvaiul pe o foaie. Făcu roți mici, un clopoțel și cinci puncte galbene pentru luminile din oraș. La o fereastră desenă un soare.

Mama așeză foaia lângă pat, unde avea să o vadă dimineața.

- Mâine poate povestim și ce n-am apucat să vedem, spuse Doru.

Nu voia încă o călătorie chiar atunci. Era obosit și gata să doarmă. Dar în gândul lui se făcuse loc pentru o altă seară, iar asta îi părea o schimbare frumoasă.

POVESTEA · 25 / 25

Curajul care merge de mână

Doru se cuibări sub pătură. Din stradă se auzi, foarte departe, clopoțelul unui tramvai. De data aceasta îi aminti de Radu și de drumul făcut cu mama.

Înțelesese că seara nu trebuie cunoscută dintr-odată. Poți privi un felinar, poți întreba despre un zgomot și poți cere o mână de ținut.

Curajul nu înseamnă să nu simți frică. Înseamnă să spui ce te neliniștește și să descoperi, cu ajutor și răbdare, pasul următor. Doru închise ochii. Pentru noaptea aceea, pasul următor era somnul.

Mulțumim că ați citit împreună

Vă mulțumim că ați deschis această carte și că le-ați făcut loc personajelor noastre în timpul vostru. Fiecare pagină citită, fiecare întrebare și fiecare clipă de atenție oferită unui copil dau sens poveștilor din Lumea lui Norișor. Ne bucurăm că am putut fi o mică parte din aceste momente.

Sperăm că aventura v-a lăsat un zâmbet și un gând de dus mai departe. Puteți reveni la o ilustrație preferată, puteți desena o altă întâmplare sau puteți vorbi despre o situație asemănătoare din viața voastră. Nu este nevoie de un răspuns perfect și nici de o morală învățată pe de rost. Ascultarea, blândețea și bucuria de a descoperi împreună sunt mai importante.

Poveștile continuă prin cântecele, cărțile și activitățile noastre în limba română, pe lumealuinorisor.ro. Mulțumim copiilor, părinților, bunicilor și educatorilor care ne însoțesc. Vă așteptăm cu drag la următoarea aventură din Lumea lui Norișor.

O poveste se încheie. Curiozitatea continuă.

Luați cu voi întâmplarea preferată și povestiți-o cuiva drag. Alte cântece, povești și activități vă așteaptă în Lumea lui Norișor.

lumealuinorisor.ro

© 2026 Lumea lui Norișor. Toate drepturile rezervate. Lumea lui Norișor™ este marca universului nostru de cântece, povești și activități pentru copii.

Inspirată din videoclipul Tramvaiul de seară.
Personajele și ilustrațiile aparțin aceleiași serii de povești.